

норму так: «Держава забезпечує всебічний розвиток, функціонування та захист української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.»; 2) до п. 8 ст. 138 Конституції України, сформулювавши цю правову норму так: «8) забезпечення функціонування і розвитку національних мов і культур в Автономній Республіці Крим; охорона і використання пам'яток історії»; 3) до ст. 11 Конституції України, сформулювавши її так: «Держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичній свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та

Релігійної самобутності всіх корінних народів України.»; 4) до ч. 5 ст. 53 Конституції України, сформулювавши цю правову норму так: «Громадянам, які належать до національних меншин, відповідно до закону гарантується право на навчання рідною мовою і на вивчення рідної мови у державних і комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства.»; 5) передбачити обов'язкове володіння державною мовою посадовцями законодавчої, виконавчої та судової влади.

3. Правовий режим української мови на конституційному рівні закріплювався лише у часи незалежних держав. Цей факт свідчить про те, що державна мова в Україні виконує разом з тим державотворчу функцію.

4. Прослідковується поступовий перехід від об'єктного конституційно-правового регулювання мовних питань до суб'єктно-об'єктного. Якщо у перших конституціях увага законодавців акцентувалася на мові як об'єкті правового регулювання, то у наступних більше на суб'єктах мовних відносин, їх правах та обов'язках.

5. Внаслідок появи нових конституцій напрацьовується термінологічний апарат правових режимів мов: офіційна мова - державна мова, національна мова - мова національності, місцева мова - мова більшості населення даної місцевості - мова народів СРСР - мова національних меншин, мова міжнародного спілкування, рідна мова тощо.

Подальше дослідження вбачається в аналізові мовних законів, прийнятих на території України.

СУЧАСНА КРИМІНАЛЬНА СУБКУЛЬТУРА В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Федченко Марія Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Клименко О.К.*

Курс на побудову правової держави та громадянського суспільства, становлення нового, демократичного суспільства в Україні, який притаманний розвій асоціальних субкультур, передбачає вихід країни із стану криміналізації, підвищення культурного рівня громадян (у тому числі і правової культури), зниження загального рівня злочинності, першочергову боротьбу із найнебезпечнішими проявами злочинності та криміногенним впливом на громадян, одним з яких є надзвичайне поширення норм кримінальної субкультури в суспільстві. Одним із симптомів духовного неблагополуччя нашого суспільства є значний ріст злочинності та проникнення кримінального світогляду і кримінальної субкультури загалом практично в усі прошарки українського соціуму.

Органи внутрішніх справ України що є частиною державної виконавчої влади на сьогодні за своєю організацією та діяльністю не повною мірою відповідають вимогам СОТІЯЛЬНОШОДІТЧИНОЇ економічної та криміногенної ситуації в країні. Нагальною є проблема реформування органів внутрішніх справ України. Необхідність реформування системи МВС узгодження її із суспільними потребами й можливостями держави визначалася з перших років незалежності України й досить широко декларувалася ГЗІ. Було розроблено декілька концепцій реформування які не були реалізовані тому що ці керівні документи не містили чітких положень щодо реалізації згаданих пріоритетних засад у правоохоронній сфері недостатньо відповідали концептуальним

завданням, визначеним у програмних документах проведення адміністративної

реформи корекції правоохоронної політики країни а також не враховувати особливостей поточного стану економіки, Державного управління, розвитку громадянського суспільства. Фахівці констатують, що відсутність ефективних механізмів забезпечення законності, правопорядку, боротьби зі злочинністю, особливо з її організованими формуваннями та корупцією, криміналізація суспільства, діяльність тінювих структур створюють загрозу національній безпеці України [3], тому нагальним є створення необхідних умов уникнення цієї загрози, надання діяльності ОВС динамізму в боротьбі зі злочинністю та забезпеченню належного правопорядку, створенню і закріпленню партнерських стосунків з населенням

Нині розпочато якісно новий етап реформування органів внутрішніх справ Головною метою реформування МВС України має стати вдосконалення системи та структури органів внутрішніх справ критичний перегляд їхніх функцій і повноважень а також упровадження нової ідеології відносин із населенням на засадах пріоритетності прав та інтересів людини [2]. Головне призначення реформування полягає в тому, щоб органи державної влади були націлені насамперед, на створення належних умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав і свобод, закріплених Конституцією України [4].

Сьогодні одним із найважливіших завдань цілеспрямованої державної політики дуже актуальною є систематична боротьба, з будь-якими проявами чи пропагандою елементів кримінальної субкультури. Сучасна кримінальна субкультура, яка притаманна українському суспільству на всіх етапах розвитку, значно швидше трансформується до життєвих реалій, тому її вплив на соціум стає ще небезпечнішим і згубнішим в умовах постійних змін у всіх сферах молодого держави. Загалом, субкультура - це самостійне, відносно цілісне утворення, котре включає в себе низку чітко виражених ознак: специфічний набір ціннісних орієнтацій, норм поведінки, взаємодії та взаємовідносин її суб'єктів [5]. Ціннісні орієнтації носіїв субкультури визначаються цінностями та соціальною практикою суспільства, що інтерпретуються і трансформуються відповідно до характеру субкультури (просоціальна, асоціальна, антисоціальна), виводими, соціально-професійними та іншими специфічними потребами її носіїв. Норми у просоціальних субкультурах в основному не суперечать загальноприйнятим, а доповнюють та трансформують їх. В антисоціальних субкультурах норми протилежні суспільним.

В асоціальних містяться трансформовані та частково антисуспільні норми. В цілому субкультура, виступаючи об'єктом ідентифікації особистості, є одним із способів її уособлення у суспільстві, що визначає вплив на самосвідомість людини [1].

У злочинному середовищі виникає і розвивається особлива асоціальна культура, основою якої є своя мораль, система цінностей, норм поведінки, які не співпадають із загальноприйнятими, в якій сам злочин є морально виправданий. Криміналізуючі функції субкультури визначаються передачею та збереженням традицій окремого соціально-культурного делінквентного середовища, що здатне протистояти соціальним інститутам!

Реформування органів внутрішніх справ України повинно враховувати і той факт, що сьогодні наша держава посідає друге місце в Європі за кількістю засуджених. Тобто, з метою мінімізації впливу кримінальної субкультури на всі сфери суспільного життя необхідно запровадити комплекс заходів правового, психологічного, соціально-педагогічного впливу, спрямованого на виявлення причин та умов, що сприяють розвитку протиправної поведінки, взаємної криміналізації осіб, схильних до асоціальної поведінки, та засуджених, формування у них правомірної поведінки з метою успішної ресоціалізації.

Список використаних джерел

1. Александров, Ю. К. Очерки криминальной субкультуры / Ю. К. Александров. - М.: Права человека, 2001. - 152 с.
2. Безсмертний О. К. Реформування органів внутрішніх справ України: шляхи реалізації // О. К. Безсмертний // Форум права. - 2011. - № 1. - С. 80-82.
3. Концепція (основи державної політики) національної безпеки України // Урядовий кур'єр. - 1997. - 6 лютого.
4. Лукашевич В. Г. Розбудова органів внутрішніх справ на засадах чинної Конституції України / В. Г. Лукашевич, І. В. Солов'євич // Державно-правова реформа в Україні : матеріали наук.-практ. конф. - К., 1997. - С. 237-239.
5. Старков О. В. Кримінальна субкультура : спецкурс / О. В. Старков. - М., 2010. - 240 с.